

NA PRACH

Paul Finch

Nepodlehňte smrtící
iluzi bezpečí.

Na prach

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Paul Finch

Na prach – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

NA PRACH

Paul Finch

2020

Pro Cathy, která je posledních třicet let nejen mojí milovanou manželkou, ale také mojí nejlepší kamarádkou, nejtvrďší kritičkou, nejvěrnější podporovatelkou, neustálou rádkyní a nepostradatelnou pravou rukou při všem, co dělám

1. KAPITOLA

Barrie a Les považovali péči o zákazníky za vedlejší součást svého pornobyznysu.

Někomu by to mohlo přijít k smíchu, vzhledem k tomu, jak to s pornografií obvykle chodí. Lidé se dneska sice snaží tvářit, že jde o téměř úctyhodnou záležitost, ale pořád platí, že když někdo pornu holduje, většinou o tom nemluví. Nemá zájem navazovat vřelý vztah s dodavateli – prostě jenom chce získat zboží a jít (a to zboží si pak doma uložit na tajné místo, kde ho snad nikdy nikdo nenajde). Ne, tenhle byznys se normálně nepovažuje za odvětví, ve kterém se vyplácí přátelský vztah k zákazníkům, ale Barrie s Lesem, kteří spolu už dvanáct let úspěšně provozovali nárožní sexshop pojmenovaný Sadiina kobka, byli jiného názoru.

Přinejmenším Barrie, který byl v té dvojici za myslitele.

Barrie zastával názor, že je potřeba zpříjemnit zákazníkům nákupní zážitek, aby se rádi vraceli. *Rádi* – to bylo klíčové slovo. Jasně, že hlavní je nabízet kvalitní materiál, ale dá se to přece dělat s úsměvem, zavtipkovat, být nápomocný. Pokud někdo potřebuje informace nebo s něčím poradit, tak mu ochotně pomůžete a nebudete jenom trčet u pultu s otráveným tupým výrazem tak typickým pro zaměstnance v sektoru služeb po celém Spojeném království.

V takovém případě budou zákazníci v Sadiině kobce nakupovat zas a znova – to přece dá rozum. A opravdu to fungovalo.

Nakupování prasečinek lidi dokonce i v dnešní době kapku znervózňuje. Barrie a Les vidali v obchodě nejrůznější typy lidí, od zanedbaných opilých otrapů až po byznysmeny jako ze škatulky, ale dovnitř vcházeli všichni stejně: ramena měli strnulá, na čele se jim perčil pot, očima těkali ze strany na stranu, jako by se báli, že narazí na svého tchána – a vždycky se nadšeně pustili do klábosení s nečekaně přátelskými chlapíky za pultem. Většinou to dělali, až když si zboží nechávali zabalit, jako by jim úleva ze splnění ponižujícího úkolu rozvázala jazyk a zbavili se nahromaděné nervozity.

Úlevu jim nejspíš přinášelo i to, že v Sadiině kobce bylo tak čisto a uklizeno. Ohrané klišé, že sexshopy jsou zastrčené zablžené díry se špinavými okny a rozbitými neónovými poutači, kde pochybné existence v umaštěných kabátech prodávají ohmatané časopisy a videokazety z druhé ruky, poseté podezřele lepkavými otisky prstů, už dávno patřilo minulosti. Sadiina kobka byl vypulírovaný moderní obchod na konci Buckeye Lane. Výlohy sice měl začerněné a upozorňoval na sebe křiklavými svítícími písmeny, ale za závěsem ze stuh, který povlával ve vchodu, se rozkládal vzdušný, uklizený a dobře osvětlený prostor. Žádný špinavý koberec, ze kterého se obrací žaludek, žádná dunivá rocková muzika, žádná útočně blikající barevná světla. A co víc, Barrie a Les byli místní kluci, narodili se a vyrůstali přímo v Bradburnu. Sice to nebylo maloměsto, kde každý každého zná – spíš rozlezlá průmyslová pustina –, ale i v zákaznících, kteří Barrieho a Lese neznali, vyvolával jejich místní přízvuk v kombinaci s milým chováním pocit důvěry. Obchod díky tomu působil přívětivě a skoro až útulně.

„Do prdele práce!“ zavrčel Les usazený na židli za kasou. „Já se na to vyseru!“

„Co je?“ zeptal se Barrie, který ho poslouchal jenom na půl ucha.

„Tržba zase stojí za hovno.“

„Jo?“ Barrie byl myšlenkami u zboží v regálu, které přerovnával.

Když Sadiinu kobku otevřeli, dařilo se jim skvěle, ale už delší dobu to šlo s podnikáním z kopce, navzdory přepečlivé péči o zákazníky – hlavně kvůli internetu.

„Nevyváděj,“ pronesl Barrie úmyslně klidným tónem. „Taková bída to zas není. Vedeme si fajn.“

Les jeho ležérní optimismus nesdílel, ale měl ve zvyku na Barrieho dát, protože Barrie byl mozkiem celého podnikání a podle Lese mu to fakt páliło.

„Sonjo, pro dnešek už končíme!“ houkl do chodby za pultem.

„Jasně... oblíkám se,“ odpověděl mu ženský hlas.

A v tu chvíli cinkl zvonek nad vstupními dveřmi a ty se otevřely. Stuhly se zatřepotaly v průvanu a dovnitř vcouval mohutný člověk vlekoucí něco těžkého.

Les se ohlédl od regálu, ve kterém rovnal DVD. „Nezlobte se, ale už máme zavřeno.“

Zákazník se zarazil, ale neotočil se; trochu se sehnul, jako by to, co vlekl, bylo nejen těžké, ale i neforemné. Měl na sobě naducaný stříbrtý kabát, vysoké boty s okovanou špičkou a beztvaré pytlovitě kalhoty z nějaké silné tmavé látky.

„Máme zavřeno,“ zopakoval Barrie a vykročil k němu.

Zatímco Les byl nevysoký, podsaditý a holohlavý, Barrie byl pohledný čahoun přes metr devadesát s hustou kšticí tmavých vlasů. Dobře věděl, jak svou výškou na lidi zapůsobit a co nejlíp ji využít.

„Slyšíte mě? Hej, vy!“

Zákazník pozadu vešel dovnitř a nezavřel za sebou dveře. Když se napřímil, uviděli, že má na hlavě motorkářskou helmu.

„Do prdele!“ Les otevřel šuplík a vytáhl z něj podomácku vyrobený zabiják – kus ocelového lana omotaný látkou.

Barrie by možná zareagoval podobně, jenže v tu chvíli se postava otočila a on při pohledu na ni ztuhl. Nebyl si jistý, co ho paralyzovalo víc – jestli zlatě tónovaný svářečský štít připevněný k helmě, který zcela zakrýval vetřelcovy rysy, anebo dočerna očazená ocelová hubice, která na něj mířila; dozadu od ní vedla gumová hadice k nádrži na kolečkách, kterou s sebou dotýčný přivlekl.

Les ochraptěle zařval a odklopil průchod v pultu, ale už bylo pozdě.

Prst v rukavici stiskl spoušť, z hubice vyletěla ohnivá koule a Barrie se ocitl od hlavy k patě v plamenech. Rozeřval se, hořící se potácel na místě a ke stropu stoupal hustý černý dým. Vetřelec udělal

krok dopředu, zase zmáčkl spoušť a zamířil přes obchod dalším proudem plamenů; přejížděl jím ze strany na stranu a nechával oheň stravovat všechno, co mu přišlo do cesty. Les po něm mrštil zabijákem, ale minul ho snad o kilometr. Rozběhl se k zadnímu východu. Vetřelec si ho ale svou zbraní našel, vyslal k němu další dávku plamenů a ty ho celého obalily, takže zůstal bezmocně viset na otevíracím madle.

Podhledová konstrukce se pokroucená zřítily na zem a odhalila syčící trubky a jiskřící elektrické rozvody. Ale vetřelec stál na místě, děsivá mohutná skála se zlatou tváří bez rysů, obrněná vůči padajícím troskám a chráněná proti žáru i plamenům. Pomalu, systematicky se otáčel a kropil všechno kolem výšlehy hořícího paliva, až ohnivé peklo zuřilo ode zdi ke zdi a místnost se proměnila v krematorium. V hukotu ohně zaniklo i vřeštění obou provozovatelů obchodu, kteří se uprostřed toho inferna potáceli, kroutili a ocha-bovali jako dvojice roztékajících se lidských svící.

2. KAPITOLA

Sídlíště v Peckhamu, kde se nacházel Fairfax House, nepatřilo zrovna k nejlepším. Popravdě řečeno, celá tahle oblast jižního Londýna kdysi proslula zchátralými věžáky, bludištěm ulic a závratnou kriminalitou. Teď už bylo všechno trochu jinak; internetové články hlásaly, že zdejší končina „hledí do budoucnosti“ a že „úspěšně běží“ různé programy její revitalizace. Pořád se tu ale nacházely kouty, kam změny nedolehly.

Kupříkladu sídlíště Fairfax, v jehož středu se tyčil Fairfax House.

Dvanáctipatrový obytný dům stál mezi tmavými podchody a parkovišti s kobercem střepů a byl přímo učebnicovým příkladem urbánního rozkladu. Bulvární tisk kdysi v hrozivých barvách líčil gangy, které tu vládnu, a osamělé postavy, které po nocích číhají na nárožích, aby někoho přepadly nebo někomu prodaly marihuanu, případně obojí naráz, ale smutnější realitou byl pocit beznaděje, který tyhle končiny prostupoval. Nikdo tu nebydlel ani sem nejezdil na návštěvu, pokud nutně nemusel. Z několika činžáků zůstaly jen vybydlené ruiny se zabeđenými vstupy čekající na demolici.

Fairfax House takové potupě unikl. Teď po setmění se za okny v zašlé fasádě tu a tam svítilo, což prozrazovalo, že v něm ještě nějakí

lidé bydlí. Ve slepé uličce zaneřádné odpadky parkovalo před domem několik aut a na trávníku bylo dokonce malé pískoviště s houpačkami, které si místní radši oplotili, aby ho uchránili před kondomy a trubičkami od cracku. Stejně to ale nebylo místo, na jakém by člověk hledal Johna Sagana.

U špičkově vydělávajícího zločince, za kterého byl Sagan pokládán, se dalo čekat, že si potrpí na anonymitu. Nebyl spojen s žádným gangem ani mafií, byl přímo ukázkový vlk samotář. Pokud místní policisté věděli, nebyl ženatý, dokonce ani neměl přítelkyni nebo přítele. Přes den pracoval jako pomocná administrativní síla a navenek vedl úplně obyčejný život. Proto nejspíš trvalo tak dlouho, než ho policejní radar konečně zachytil. Ale stejně bylo s podivem, že se zašil zrovna na takovéhle místo. Běžnému člověku by se rozhodně nezamlouvalo. Jenže Sagan navzdory vnějšímu zdání nebyl ani náhodou běžný člověk. Aspoň podle podrobné svědecké výpovědi, kterou Heckovi nedávno poskytla jistá Penny Flintová, pouliční prostitutka, se kterou se znal.

Heck, jak mu říkali kolegové – jinak detektiv seržant Mark Heckenburg – momentálně taky pobýval ve Fairfax House. V jeho případě to znamenalo, že se na chodbě ve třetím patře válel na navlhlé pohovce, ze které čouhala péra. Přímo proti sobě měl zašlé kovové dveře výtahu, který nefungoval už takovou dobu, že z něj spadla i cedule „Mimo provoz“. Po Heckově pravici se nacházel únikový východ s tak špinavými skleněnými panely ve dveřích, že přes ně skoro nebylo vidět, a za ním schodiště. Bylo to studené vlhké stanoviště, navíc mizerně osvětlené, protože většina žárovek v tomhle patře byla rozbitá.

Trčel tu skoro celé odpoledne a před březnovým chladem ho chránily jen odrbané džíny, záplatovaný svetr, stará odřená vojenská bunda a pletená čepice. Jeho rukavicím chyběly prsty a v napůl shnilých děravých teniskách neměl ponožky. Pro případ, že by ani tohle všechno nestačilo k navození dojmu, že je beznadějný ožrala, se navíc týden neholil a několik dní nečesal a z kapsy mu vykukovala poloprázdná láhev vody obarvené na fialovo, aby vypadala jako denaturovaný líh. Měl ji jenom halabala zabalenou v mastných novinách, takže ji přes ně bylo krásně vidět.

Zatím ten převlek fungoval. Prošlo kolem něj několik vychrtlých individuí, která v domě bydlela, a nikdo se po něm ani neohlédl. Ale John Sagan se zatím neukázal. Heck měl z místa, kde se povaloval, ničím necloněný výhled na Saganovy dveře číslo 36; byly na pravé straně chodby a od chvíle, kdy v poledne nastoupil do služby, se neotevřely. Sagan ale doma byl – policisté z předešlé směny kolem bytu několikrát nenápadně prošli a slyšeli ho, jak se uvnitř pohybuje. Jen se ještě nevynořil.

Heck si byl jistý, že ho pozná, protože si předem důkladně prohlédl fotografie. Co se týče vzhledu, byl Sagan naprosto tuctový: kolem pětáctýřiceti let, něco málo přes metr sedmdesát, střední postavy, s kulatou tváří a nakrátko ostříhanými světlými vlasy. Obvykle nosil kulaté brýle se zlatými obroučkami, ale jinak neměl žádná zvláštní poznávací znamení – žádná tetování, žádné jizvy. Ale paradoxně právě kvůli té usedlé image bude nejspíš vyčnívat. Jelikož se snažil vypadat jako obyčejný úředník, kterým částečně taky byl, nosil obleky, košile a kožené polobotky. Což ve zdejších končinách nebyl zrovna běžný ohoz. Ani náhodou.

A to byl jenom jeden z mnoha podivuhodných rozporů, kterými se John Sagan vyznačoval.

Koho by kupříkladu napadlo, že se ve skutečnosti živí jako nájemný mučitel? Kdo by do člověka, který vypadá takhle, řekl, že je zákeřný sadista, který v podsvětí propůjčuje svůj talent nejvyšším nabídkám a uplatňuje svoje nepopsatelné dovednosti po celé zemi?

Ani Heck by tomu nevěřil – tím spíš, že oddělení sériových zločinů o Johnu Saganovi nikdy dřív neslyšelo –, kdyby ty informace nepocházely od Penny Flintové, která patřila k důvěryhodným informátorům. Dokonce Heckovi prozradila, že Sagan má speciálně upravený přívěs pojmenovaný Bedna bolesti, který používá při všech zakázkách. Měla to být pojízdná mučirna vybavená všemožnými specializovanými nástroji od svěráků, okovů a důtek až po kleště, vrtačky, chirurgické pilky, elektrody, nože, jehly a specialitu výlučně pro mužské oběti: louskáček na ořechy. A aby Sagan nešťastníky, kteří se ocitnou uvnitř, ještě víc vyděsil, úmyslně vnitřek karavanu nemyl a nechával ho posetý zaschlými cákanci krve.

Penny Flintová tohle všechno věděla, protože nedávno naštvála nějaké velké zvíře z podsvětí a zakusila návštěvu Bedny bolesti na vlastní kůži. Přežila, tedy pokud se tomu tak dá říct; když za ní Heck zašel do jejího bytu v Lewishamu, belhala se o berličích a vypadala, jako by zestárla o třicet let. Pověděla mu, že Sagan má na policích v karavanu dokonce lékařské publikace, aby věděl, jak oběti mučit co nejbolestivěji, a že středobodem prostoru je vodorovně položený kříž ve tvaru X, ke kterému oběti přivazuje řemeny a popruhy. Videopřenos z mučení živě promítá na obrazovku na stropě, aby se oběti musely dívat, jak je týrá.

Zatímco Heck čekal na zpustlé chodbě a přihýbal si „denaturáku“, vzpomínal, jak na tyhle informace zareagovalo oddělení sériových zločinů, když je tam přinesl. Přísně vzato, mučitel na volné noze operující v podsvětí nespadal tak úplně do jejich kompetence, ale kdoví, kolik lidí už Sagan mučil a/nebo zavraždil. Ten případ byl příliš lákavý na to, aby ho pouze předali jinam. Pochopitelně ale vzbudil značné pochybnosti.

„Jak to, že o tom chlapovi slyšíme poprvé?“ podivila se detektiv konstábl Shawna McCluskeyová.

Čím déle na oddělení sériových zločinů pracovala, tím skeptičtější a útočnější byla. Poslední dobou pochybovala o všem, co si nemohla ověřit, ale její otázka pochopitelně byla namístě. Heck se Penny Flintové ptal na totéž. Hlavní vysvětlení – že Sagan je špičkový profesionál a že ti, za jejichž vraždu dostane zapláceno, vždycky zmizí beze stopy – znělo celkem věrohodně. Druhotné vysvětlení – že většinou trestá gangstery, kteří zradili své šéfy nebo se jim vzepřeli, takže oběti, které mučení přežijí, nejsou ochotny vypovídat – už moc ne. Legendární zákon mlčenlivosti se v podsvětí moc nedodržuje. Penny Flintová byla koneckonců živoucí důkaz. Tvrdila Heckovi, že zpočátku vůbec netušila, co je Sagan zač, a pokládala ho za běžného zákazníka. Dobrovolně s ním odjela, aby mu poskytla sexuální služby. Když dorazili k jeho karavanu zaparkovanému ve fádni zapadlé uličce v Lewishamu, neměla ponětí, co se uvnitř skrývá.

Kdyby ji prostě jenom zmlátil, možná by to přijala jako ospravedlnitelný trest za svůj hloupý prohrěšek, jenže Sagan si jako mučitel

počínal důkladně. Když se probírala z omámení chloroformem, spoutaná a naprosto bezmocná, schválně ji podrobil mučení sexuální povahy – nejen aby jí surově a trvale ublížil, ale taky aby ji připravil o život. A s tím se smířit nemohla.

„Proč nám to Flintová práskla?“ zajímala se detektiv superintendant Gemma Piperová, která oddělení sériových zločinů vedla. „Co tím získá?“

„Myslím, že v tomhle případě je to prostě osobní záležitost,“ odpověděl Heck.

„To nestačí, Hecku – potřebujeme vědět víc.“

„No... nechtělo se jí moc zacházet do podrobností, ale má děcko. Mimino, ještě mu není ani rok.“

„No bezva!“ ozval se detektiv konstábl Gary Quinnell. Byl to statný Velšan, který pravidelně chodil do kostela a byl znám tím, že sice občas prosazuje právo a pořádek kapku drsně, ale zjemňuje to křesťanskou morálkou. „Co ten prcek asi bude mít za život?“

„První, s čím se seznámí, bude potravinová banka,“ odušil Heck. „Vypadá to, že se Penny k práci na ulicích hned tak nevrátí. Ledaže by našla zákazníky, které rajcuje rozdávat si to se zmrzačenou troskou.“

Gemma pokrčila rameny. „Takže má dítě a přišla o práci. Prvotřídní časová souhra. Ale jak si pomůže tím, že práskne Johna Sagana?“

„Nijak. Jenže Penny už je taková, nevzdává se bez boje. Řekla mi, že když ji ten parchant vyřadil ze hry, na oplátku ho vyšachuje taky.“

„Takže je to prostě pomsta?“ Gemma se pořád tvářila skepticky.

„Penny je zkrátka dost emocionální. Je lepší si to s ní nerozházet.“

Moc toho neměli, ale pro začátek to stačilo. Heck se na Sagana vyzpídal dalších informátorů, ale z nikoho nic nového nevytáhl. Takže mohli pracovat jen s informacemi od Penny Flintové. Popsala jim, jak podezřelý vypadá, kde bydlí, kde pracuje a tak dále. V podstatě jim nedokázala prozradit jenom to, kde najít Bednu bolesti, protože tu prý Sagan má pod zámekem v garáži někde jinde v jižním Londýně – kde přesně, to je jeho nejpřísněji strážené tajemství. Pátrali, jak se dalo, ale nezjistili, že by vlastnil jakékoli jiné vozidlo než otlučený starý Nissan Primera, který si pořídil roku 2005 a který teď parkoval před Fairfax House. Pochopitelně by jim pomohlo, kdyby si Penny

zapamatovala poznávací značku Bedny bolesti. Jenže Sagan ji tam odvezl pozdě v noci, a jelikož netušila, k čemu se schyluje, nevěnovala takovým detailům pozornost.

To byl problém, a ne malý.

Dokonce i lékařské nálezy potvrzující, že se Penny stala obětí brutálního týrání, byly samy o sobě k ničemu, jednak proto, že ten čin nic fyzicky nespojovalo s Johnem Saganem, a jednak proto, že si Penny považovala svého postavení placené policejní informátorky a odmítala vystoupit jako svědkyně před soudem. Za takových okolností by bylo ze všeho nejlepší „zareagovat na informace z anonymního zdroje“, prohledat karavan, jestli se v něm nenacházejí předměty použité při trestné činnosti, a „objevit“ krvavé skvrny, které pak laboratorní technici spojí s dlouhým seznamem spáchaných zločinů. V takovém případě by nevadilo, že Penny nechce svědčit.

„Potřebujeme ten karavan,“ pronesla Gemma důrazně. „Můžeme Saganovi prohledat byt, ale k čemu to bude? Jestli je tak opatrný, jak Flintová líčí, má všechny kompromitující věci jenom v té takzvané Bedně bolesti.“

Pokud šlo o Sagana, bylo krajně podezřelé, jak nevinně se jeví. Nejenže neměl jediný záznam v trestním rejstříku, ale i jeho zaměstnanecká historie, vzdělání a finanční záležitosti byly bez poskvrnky. Zdálo se, že vede naprosto normální život, což se u lidí zapojených do násilné trestné činnosti skoro nikdy nestává.

„Je to hotový Jekyll a Hyde,“ poznamenal Heck. „Navenek vtělená slušnost, hluboko uvnitř – hodně hluboko – úchylka dovedená na profesionální úroveň.“

„Z přirovnání k populárním hororům případ nevykřešes,“ opáčila Gemma. „Prostě potřebujeme najít ten přívěs.“

Udělal, co se dalo, aby Bednu bolesti vypátrali – tedy kromě toho, že by se obrátili na veřejnost, což nepřipadalo v úvahu –, ale k ničemu se nedobrali. Když se ale Heck podruhé vypravil za Penny Flintovou, tentokrát společně s Gemmou, Penny sama přišla s nápadem.

„Co kdybych místní mafiány zase nakrkla?“ nadhodila. „Zas ho na mě poštvou, aby mi dal za vyučenou, a vy ho při tom čapnete.“

„Neblbni,“ řekl Heck.

„Ale no tak, Hecku, byla by to brnkačka. Když se mnou posledně skončil, byla jsem polomrtvá, ale pořád dost při vědomí, abych vnímala jeho výhrůžky. Jestli se za tebou budu muset vydat znova, tak to pro tebe takhle dobře nedopadne,‘ prohlašoval. A myslel to vážně, to vám povídám.“

„Kdo mu zaplatil, aby vám to provedl?“ zeptala se Gemma.

„Nebudte blbá,“ odfrkla si Penny. „To vám neřeknu.“

„No dobře, ne jmenovitě, ale čím jste ty dotyčně tak naštvála?“

„Do prdele, dejte mi pokoj, madam Piperová...“

„Tak a dost!“ Gemmin hlas práskl jako bičem. „Nejsme tu k vašim službám, slečno Flintová. Máme v popisu práce vymáhat dodržování práva, ne vykonávat něčí pomstu. A nemůžeme pracovat, když tápeme poslepu. Momentálně neznáme pořádně ani vás, natož Johna Sagana. To nejmenší, co pro nás můžete udělat, je aspoň trochu nám osvětlit, o co jde.“

Penny se podívala po Heckovi. „Dal jsi mi svoje slovo, že když ti s tímhle pomůžu, nikdo mě z ničeho neobviní...“

Heck pokrčil rameny. „Pokud nemáš na triku nějaký fakt velký průšvih, tak nás zajímá jenom Sagan.“

„No dobře...“ Zaváhala. „Tu a tam jsem něco doručila.“

„Co?“ zeptala se Gemma. „Drogy? Peníze za drogy?“

„Od obojího trochu. Víte, jak to chodí.“

„A nechte mě hádat: občas jste si ulila něco bokem pro sebe?“

„Co jinýho?“ Penny zrudly tváře. „Koukáte na mě, jako bych byla zločinec nebo co.“

Ani jeden z policistů to nekomentoval, i když měli sto chutí. Penny přesto neunikla ta ironie.

„Neštvi mě, Hecku. Vidíš, jak na tom jsem. Je mi přes čtyřicet. I před tím, než mi ten hajzl Sagan rozerval prdel a kundu na kusy, se mi kvapem krátila doba použitelnosti. Myslela jsem, že si dávám bacha. Že si nikdo nevšimne, jak si čas od času bokem přilepším, jenomže oni si toho všimli. A... no, zbytek už znáš.“

„A fakt mi chceš říct, že ti po tomhle svěří tu práci zas?“ zeptal se Heck.

„Jo.“ Zatvářila se překvapeně, jako by nechápala, že se na to vůbec ptá. „Ze Sagana jde děs. Jsou přesvědčení, že mi dali pořádnou lekci.“

„A vy navrhujete, že zase uděláte totéž?“ ujišťovala se Gemma. „I když víte, co vás za to čeká?“

„Tentokrát ale budete Sagana sledovat, ne? Sbalíte ho, hned jak vytáhne karavan.“

Její kuráž na ně udělala dojem – popravdě řečeno je až znepokojila. Heck si říkal, jestli jí hlad po pomstě nezatemnil rozum, ale Penny jen pokrčila rameny.

„Hecku, oba se chceme toho chlapa zbavit. A legálně se to dá udělat jedině tak, že ho i s tou jeho Bednou bolesti chytíte při činu. Tohle je nejrychlejší a nejjednodušší způsob, jak toho docílit.“

„Slečno Flintová,“ ozvala se Gemma, „co když to tentokrát přeženete a prostě vám vpálí kulku do hlavy?“

„To nehrozí. Ti lidi, co je o nich řeč, si potrpí na pořádnou show. A kromě toho... Bedna bolesti, nebo pistole, copak to není fuk? Jak říkám, čapnete ho, než stačí cokoli udělat.“

Na první poslech to znělo jednoduše, ale komplikací bylo pochopitelně až dost. I kdyby Penny Flintová byla ochotná svědčit u soudu, skutečnost, že přiznaně okrádala mafiánského bosse, by její svědectví znevěrohodňovala. Obhájce by dokonce mohl vyrukovat s tvrzením, že ji policie naváděla k dalším krádežím. Bylo tudíž nadmíru důležité, aby vyšetřovatelé připsali svůj zájem o Sagana anonymnímu tipu a jako důkazy předložili jen to, co najdou v Bedně bolesti – a Penny z toho všeho úplně vynechali. Navíc bylo krajně riskantní použít jako návnadu civilistku. Spustili operaci před čtyřmi dny a Gemma nařídila, aby u Pennyina bytu nepřetržitě hlídkovali ozbrojení policisté – pochopitelně nenápadně, což všechno ještě ztěžovalo.

A podobné to bylo u Saganova bytu.

Momentálně se Heck povaloval na olezlé staré pohovce v přestrojení za násosku, ale předtím už jednou osm hodin hlídkoval za oknem v opuštěném nízkém činžáku na protější straně slepé ulice a jednou strávil půl dne v otlučené letité dodávce zaparkované hned vedle Saganova Nissanu Primera. Jiní detektivové z týmu opodál celé hodiny „opravovali“ údajně rozbitý nákladák a Gary Quinnell – zrovna on, se svým metrem devadesát – si oblékl reflexní vestu uklížeče a vydal se zametat ulice a sbírat odpadky. Všechny je sužovalo

totéž: vlhko, zima a ubíjející šed' těchhle končin. A taky pach – podivný odér rozkladu, který skoro vždycky obestírá zchátralé budovy. Jejich situaci přesně nevystihoval výraz „nepohodlí“ ani výraz „nuda“. Sice si uvědomovali, že každou chvíli možná budou muset vyrazit do akce – a uvědomovali si to pronikavěji než obvykle, jelikož byli všichni ozbrojeni –, ale jak se z minut stávaly hodiny a z hodin dny, to vědomí pozvolna ustupovalo do pozadí.

Heck na pohovce změnil polohu, ale líně, apaticky, pro případ, že by ho někdo pozoroval. V pravém podpaží měl v pouzdře glock. Nebyl na to zvyklý. Jako každý detektiv z oddělení sériových zločinů sice musel mít povolení zacházet se střelnými zbraněmi a pravidelně chodil na přezkoušení, ale ve službě nosil pistoli jen zřídkakdy. Tohle ovšem byla neobvyklá operace s nejistým koncem, u které vůbec nebylo jasné, jestli přinese nějaký výsledek. Gemma si vyžádala pistole čistě k sebeobraně, kvůli Saganově pověsti zabijáka, ačkoli ani nevěděli, jestli je ta pověst zasloužená.

Právě všudypřítomná nejistota představovala hlavní problém.

Rozhodně se nedalo počítat s tím, že Gemma potáhne takovou operaci s intenzivním nasazením donekonečna. Sama byla dneska taky v terénu, dorazila zkraje odpoledne a seděla v neoznačeném velitelském voze někde poblíž. To vypadalo na špatné znamení – možná se vypravila do epicentra dění, aby si ho prohlédla na vlastní oči, s úmyslem celou show ukončit. Na druhou stranu skutečnost, že se Sagan dneska ještě neukázal, zatímco všechny předchozí dny normálně chodil do práce, mohla věstít, že se něco chystá. V kanceláři pracoval na poloviční úvazek a svým bokovkám se nejspíš věnoval jenom ve volných dnech, aby navenek uchoval zdání normality.

Heck o tom přemýšlel a kousal si ret.

Před čtyřmi dny Penny Flintová zase ukradla něco z peněz svých zaměstnavatelů. Pomsta mohla přijít kdykoli, ale jestli je Sagan opravdový profík, nevrhne se do akce zbrkle. Zaútočí, až se mu to bude nejlíp hodit. Doufali ale, že to nebude moc odkládat – vždyť by riskoval, že mu kořist pláchne.

„Omlouvám se, že narušuju klid v éteru,“ ozval se ze sluchátka v Heckově levém uchu hlas Charlieho Finneganova. „Do Fairfax House zrovna předem vešli dva chlapi. Běloši, slušně oblečení – až moc slušně,

jestli chápete, jak to myslím. Jeden mi připadá povědomý, ale netuším odkud. Přepínám.“

Na moment se rozhostilo ticho a pak se ozvala Gemma: *„Všem jednotkám ve Fairfax House: asi tu máme vetřelce. Možná o nic nejde, ale buďte ve střehu. Charlie, přijeli ti dva autem? Přepínám.“*

„Ne, aspoň jsem žádné neviděl. Přišli po Parkinson Drive, ta vede kolem jihovýchodní strany Fairfax House. Jdu se tam mrknout. Přepínám.“

„Beru na vědomí. Prověřte poznávací značky všech aut, co tam parkují – a hodte sebou. Hecku, jsi na místě?“

„Jsem,“ potvrdil tiše – už slyšel dusot kroků po schodech a tlumený hovor. Ujistil se, že mu čepice zakrývá sluchátko. „Zdá se, že brzo budu mít společnost. Přepínám.“

„Rozumím, Hecku. Všem jednotkám – buďte připraveni.“

V éteru zase zavládlo ticho a Heck se na pohovce rozvalil a převrhl oči, jako by měl opilecky ztěžklá víčka. Kroky se přibližovaly, pak se otevřely požární dveře a vynořily se z nich nezřetelné siluety. Heck z těch dvou v šeru moc neviděl, ale podle hlasu bylo zřejmé, že jsou to muži, a odhadoval je na třicátíčníky nebo čtyřicátíčníky.

„Napřed si dáme výslech, jo?“ řekl jeden. „Nedávej na sobě znát, že cokoli víme...“

Na zlomek vteřiny Heck ty dva zahlédl zřetelněji – měli na sobě košile, sportovní saka, ledabyle uvázané kravaty. Ten vyšší a mladší měl nápadně bledou tvář s úhledně zastřiženým plnovousem, ten starší měl mohutné čelisti a tvářil se nabručeně.

Heck je okamžitě poznal.

Počkal, až ho minou, vyjdou po třech schodech do zaneřáděné chodby a zamíří tamtudy pryč. Napřímil se a díval se za nimi. Jakmile se vzdálili mimo doslech, sklonil se k mikrofonu na klopě. „Heckenburg superintendantce Piperové... Já ty dva znám. Jsou to naši lidi. Detektiv seržant Reg Cowling a detektiv konstábl Ben Bishop z oddělení organizovaného zločinu.“

Zavládlo ticho a Heck Gemmu v duchu viděl, jak se zaskočeně dívá po kolegovi, který ji ve velitelském voze doprovází. Určitě se ho ptá: „Co tady sakra dělají? Jak se do toho krucinál zapletli?“ Taky si uměl představit bezradný výraz, se kterým se ty otázky setkávají.

„Míří chodbou k Saganovu bytu,“ dodal Heck. „Určitě tu bydlí i další zločinci, ale jestli nejdou za Saganem, tak jsem jelen.“

„Můžeš je zarazit?“

„Ne... už jsou skoro u jeho dveří.“

„Rozumím. Zůstaň na místě, Hecku. Teď nemůžeme dělat nic víc než doufat.“

Heck vstal, přitiskl se ke zdi u tří schodů a vykoukl do chodby. Chápal, proč po něm Gemma chce, ať zůstane na místě. Kdyby se za policisty rozběhl a pokusil se je zastavit, hrozilo by, že Sagan rozrazí dveře a načapá je všechny tři. Když se bude držet stranou, existuje šance, že ti dva vyřídí se Saganem jenom nějakou rutinní záležitost, za minutku zase vypadnou a nikdo se o sledování nedozví. Pochopitelně to moc pravděpodobné nebylo. Oddělení organizovaného zločinu spadalo stejně jako oddělení sériových zločinů pod Národní kriminální útvar. Rutinní záležitosti nevyřizovalo. A existovala ještě jedna, mnohem pochmurnější možnost. Co když se Cowling s Bishopem zapletli do nějaké špinavosti? Co když jdou za Saganem kvůli něčemu, co s policejní prací vůbec nesouvisí? To by celou záležitost ještě víc zkomplikovalo.

Heck mhouřil oči do šera v chodbě. Ti dva se zastavili přede dveřmi číslo 36. Nezaklepal na ně; zdálo se, že se o něčem radí. Asi by mohl nějak upoutat jejich pozornost a naznačit jim, že tu operují další policisté, jenže v něm klíčilo čím dál silnější podezření, že ti dva mají pochybné motivy.

Jeden zabušil pěstí na dveře. Heck zatajil dech. Chvilí se nic nedělo, pak se nesrozumitelně ozval tlumený hlas.

„Policie, pane,“ řekl Cowling. „Otevřel byste dveře? Potřebujeme si s vámi promluvit.“

Heck vydechl úlevou. Nespolčili se se Saganem. Ale měl teď jiný důvod k nervozitě. Vzhledem k závažnosti Saganových údajných zločinů byl tohle hodně přímočarý postup – zaráželo ho, že detektivové přišli takhle sami, bez posil v záloze. Že by věděli něco, co oddělení sériových zločinů neví? Anebo že by naopak nevěděli nic? Že by v nich touha zatknout velkou rybu převážila nad opatrností?

Zase se ozval ten tlumený hlas. Připadalo mu, že řekl „hned to bude“.

A pak zevnitř ohlušivě třesly dva výstřely z brokovnice, zdemolovaly dveře a zavibrovaly celou chodbou. Cowling a Bishop odletěli jako hadroví panáci a narazili zády do protilehlé zdi, až to zadunělo.

„Tady Heck uvnitř Fairfax House!“ křikl Heck do vysílačky a vytáhl glock. „Střílí se – okamžitě potřebuju ve třetím patře ozbrojené posily! Dva policisté utrpěli střelná poranění. Potřebují okamžité ošetření a odvoz! Transport vrtulníkem, jestli je to možné. Přepínám!“

Ve vysílačce se rozšuměla směsice elektronicky zkreslených hlasů, ale všechny je přehlušil ten Gemmin: „*Hecku, tady Piperová. Počkej na posily. Opakuju, počkej na posily! Potvrď mi to. Přepínám.*“

„Potvrzuju,“ řekl Heck, ale už si strhl pletenou čepici a narazil si místo ní policejní kšiltovku. Vyšel po třech schodech a opatrně postupoval chodbou; pistoli měl odjištěnou, ale předpisově ji nesl ve spuštěné ruce. „Obě střely vyšly zevnitř bytu 36 a proletěly dveřmi. Znělo to jako střelba z brokovnice. Cowling i Bishop leží na zemi... vypadá to, že utrpěli vážná zranění.“

„*Kde přesně jsi?*“ chtěla vědět Gemma.

„Asi o třicet metrů dál v chodbě. K raněným se ale snadno nedostanu. Nacházejí se v palebné dráze. Přepínám.“

„*Ne, Hecku! Nepřibližuj se tam, dokud nedorazí ozbrojené posily. Říkám to dost jasně?*“

„Ano, madam.“ Heck postupoval dál, spíš instinktivně než promyšleně. Šel extrémně pomalu, pravým ramenem se tiskl ke zdi. Dvacet metrů ode dveří se zase zastavil. Postřelení policisté se nehýbali; oba leželi zhroutení u zdi nalevo. Omítka za nimi byla pokropená broky a dřevěnými třískami a pocákaná krví.

Heck zařal zuby. Za těchhle okolností nepřipadalo v úvahu nečinně čekat. Vždyť tady kolegové policajti melou z posledního. Opatrně postupoval dál. A náhle uslyšel zevnitř bytu třesk rozbíjeného skla.

„Do háje!“ Rozběhl se tam, jenže vtom se za ním otevřely dveře. Prudce se otočil a namířil zbraň. Hubená Číňanka, která ze dveří vykukovala, zděšeně vytřeštila oči. „Policista!“ sykl. „Vraťte se dovnitř! Zůstaňte tam!“ Dveře se zabouchly a Heck se kradl dál a mluvil přitom do vysílačky: „Tady Heck. Podezřelý se chystá utéct oknem.“

Netuším, jak to chce ve třetím patře udělat. Bydlí na severovýchodní straně, nad ulicí Charlton Court. Musíme tam dolů někoho poslat. Přepínám.“

Už když to Heck říkal, mu bylo jasné, že se to snáz řekne, než udělá. Tým sledující Fairfax House neměl nikdy víc než osm členů. Teď tu sice byla ještě Gemma, ale ani v devíti lidech nemohli pokrýt dost velkou oblast. A i když měli pistole a neprůstřelné vesty, byli vybaveni na sledování cíle, ne na bitvu. Určitě už je na cestě specializovaná ozbrojená jednotka, ale bylo ve hvězdách, za jak dlouho se sem v odpolední dopravní špičce dostane. Zase se zastavil, protože na protějším konci chodby, asi dvacet metrů za číslem 36, se vynořila tmavá silueta. Podle vysoké mohutné postavy a reflexní vesty zaměstnance městských služeb oblečené přes pracovní bundu poznal Garyho Quinnella. Urostlý Velšan už taky třímal pistoli a nasazoval si policejní kšiltovku.

Kývnutím se navzájem ujistili, že jeden o druhém vědí. Heck spustil zbraň a šel dál. Zastavil se asi pět metrů od rozbitých dveří.

„Ozbrojení policisté!“ křikl. „Johnne Sagane, jsme ozbrojení policisté! Vzdorovat nemá cenu! Přestaňte s těmi nesmysly a odhodte zbraň!“

Žádná reakce. Žádný další třesk rozbíjeného skla.

Čekali s Quinnellem každý na jedné straně dveří. Takhle zblízka bylo vidět, že Reg Cowling je po smrti. Výstřel ho zasáhl do obličeje, v podstatě mu urval hlavu. Bishop sice měl tvář samý šrám a třísku a jeho pravé rameno pod roztrhaným sakem připomínalo syrový steak, ale byl částečně při vědomí. Ve tváři byl popelavý a pod zrychleně mrkajícími víčky se zakrvácenými řasami bylo vidět oči, které jako zázrakem přestály bez úhony.

„Ten parchant schválně mířil na hlavu,“ poznamenal Heck. „Čekali, že budou mít neprůstřelné vesty.“

Penny Flintová tvrdila, že Sagan je profík. A před sebou měli důkaz.

„Tady Heck,“ ohlásil se do vysílačky. „Nové informace o raněných: oba utrpěli vážná střelná poranění. Detektiv seržant Cowling je podle všeho mrtvý, detektiv konstábl Bishop je při vědomí a dýchá – ale těžko říct, jak dlouho ještě bude. Pořád se k nim nemůžeme dostat.“

Gemma podle všeho běžela; mluvila zadýchaně a spojení každou chvíli vypadávalo. Než Heck pochopil, co mu říká, vytrhlo ho ze soustředění další zařinčení skla v bytě.

„Chce pláchnout!“ varoval Quinnell. „Asi usoudil, že má volnou cestu.“

„Opakuji: jsme ozbrojení policisté!“ zařval Heck. „Odhodte zbraň!“

Prásklo třetí ohlušivé *BUM!* a trosky dveří vyletěly ven. Konstábl Bishop měl štěstí; rána šla nad něj, takže ho sice zasáhly kusy dřeva, ale dalších střelných poranění zůstal ušetřen.

Hlasité cvaknutí uvnitř bytu zvěstovalo, že se střelec nachystal ke čtvrté ráně.

„Opakovací brokovnice,“ konstatoval Heck.

Ozval se další rachot skla vytloukaného z rámu. Detektivové se nad vyraženými dveřmi setkali pohledem. Oběma se na čele perli pot.

„Nemůžeme ho nechat zdrhnout,“ řekl Heck.

Quinnell s ním nepolemizoval.

Heck ztěžka polkl; v krku měl obří knedlík. Přikročil k dveřnímu otvoru a maličko se do něj naklonil – jen tak, že v něm měl levou ruku, rameno a kus obličej –, aby zkusil zaměřit cíl. Quinnell udělal totéž z druhé strany.

Hned za dveřmi začínal obývací pokoj – a zel prázdnotou.

Střelce nebylo nikde vidět. Nebylo po něm ani stopy.

Viděli jen prostý nábytek, prázdné police na knihy, nezajímavé obrazy na zdech. A taky dveře do dalších místností, jedny nalevo a jedny napravo. Na protější straně obýváku byla tři vysoká okna. To vlevo bylo rozbité.

„Napřed dveře,“ řekl Heck. Rozběhl se k těm vpravo a našel za nimi jen prázdnou koupelnu. „Vzduch je čistý!“ křikl a otočil se.

Quinnell předtím zamířil doleva. Teď se vynořil z ložnice. „Tady taky.“

Heck se rozeběhl k levému oknu. Saganovi zřejmě nezbylo než ho rozbít, protože se podle všeho dalo pootevřít jenom na několik centimetrů. Heck se přitiskl ke zdi a odvážil se z něj vykouknout. O nějakých šest metrů níž spatřil tmavě oblečenou postavu – zřejmě

v těžkém kabátě – s brokovnicí pověšenou přes rameno, jak uhání po plochých střechách řady pěti garáží. Okamžitě pochopil, jak se dotýčný dostal dolů. Asi půldruhého metru nalevo od okna, o necelé dva metry výš, začínala vodorovná ocelová mříž – podlážka staromódního požárního schodiště. Na opačném konci z ní prudce klesalo schodiště jako takové. Přeskočit se na něj z okna nedalo, na to bylo moc daleko. Ale vrah se předem připravil: uvázal k podlážce provaz a zachytil ho za hák u okna, takže provaz nenápadně visel podél zdi domu. Při útěku stačilo pevně se ho chytit, odhák-nout ho, aby se zhoupł od okna a nemohl posloužit i pronásledovatelům, a sešplhat po něm na střechy garáží.

Heck si provaz pohupující se zhruba o metr a půl dál prohlížel. Matně vnímal, že k němu přistoupil Quinnell.

„Hajzl jeden!“ ulevil si Velšan při pohledu na vzdalující se Saganovu postavu, která už dorazila na konec řady garáží.

Asi padesát metrů napravo od garáží jelo po trávníku policejní auto mířící ze slepé ulice před věžákem do Charlton Court. Bohužel to byl jen obyčejný hlídkový vůz, který zareagoval na hlášení, takže uniformovaní policisté uvnitř nebudou ozbrojeni a moc toho nezmohou. Sagan už navíc seskočil z garáží na levou stranu, do Bellfield Lane, která se táhla o pořádný kus níž. Vedl k ní hrbolatý svah posetý odpadky a ohrazený vysokým drátěným plotem, který představoval pro auto nepřekonatelnou překážku. Sagan se řítíl ulicí pryč a rychle se zmenšoval v dálce. Po ozbrojencích pořád nebylo ani vidu ani slechu.

„Zkontroluj raněné,“ řekl Heck staženým hlasem.

Quinnell přikývl a zamířil zpátky do chodby.

Heck schoval glock a zvedl si mikrofon k ústům. „Detektiv seržant Heckenburg, naléhavá zpráva. Podezřelý John Sagan je na útěku. Pohybuje se pěšky. Je to běloch, čtyřicátník, má světlé vlasy, brýle a tmavý, nejspíš černý kabát. Prchá severovýchodním směrem po Bellfield Lane. Varování: je ozbrojen opakovací brokovnicí a rozhodně nemá zábrany ji použít. Přeložím to pro mentálně slabší: je ozbrojený a nebezpečný. Opakuji: John Sagan je ozbrojený a velmi nebezpečný!“ Kousl se do rtu a dodal: „Vyrážím za ním.“

„Cože?“ křikl Gary Quinnell, ale Heck už lezl na okenní rám.

Provaz visel jen půldruhého metru daleko. Heck věděl, že má dobrou šanci to zvládnout, ale taky mu bylo jasné, že pokud se nad tím déle zamyslí, rozhodně se ke skoku neodhodlá. A tak se bez přemýšlení prostě jen odrazil, jak to šlo, a vrhl se z okna – a řítit se vzduchem jako kámen snad tři metry dolů, než se mu konečně povedlo provazu chytit. Ještě kus po něm klouzal, než se zastavil, a studená hrubá konopná vlákna mu rozedřela jak rukavice, tak dlaně pod nimi. Ze všech sil se snažil bolest ignorovat, sešplhal dolů a přistál na střeše nejbližší garáže.

„Podezřelý míří na severovýchod po Bellfield Lane!“ křikl na dva uniformované policisty, kteří se na Charlton Court vynořili z hlídkového vozu celí konsternovaní tím, co právě udělal. „Předejte tu informaci dál!“

Nečekal na reakci a rozběhl se po chatrných střechách. Dusal po vlhkých prknech pokrytých jenom dehtovým papírem, drmolil přitom do vysílačky a dával ostatním instrukce, seč to šlo. Na konci řady garáží si klekl a spustil se ze střechy dolů. Seskočil chybějící metr a půl a pak se rozběhl trávou a odpadky dolů k ulici.

„Prchá po Bellfield Lane na severovýchod,“ křikl za běhu. „Jsou tam nějaké jednotky schopné zareagovat? Přepínám.“ Na rádiových vlnách policisté mluvili jeden přes druhého a úplně je zahltili. „Do háje... No tak, ozvěte se někdo!“

Vynořil se před ním mohutný betonový železniční podjezd. Na hoře se stroboskopicky míhala světla, jak po trati uháněly vlaky mezi East Dulwich a Peckham Rye. V podjezdu se naopak míhaly černočerné stíny. Za normálních okolností by to byl ráj zlodějů, ale Heck byl ozbrojený a všude kolem kvílely sirény – bohužel žádné dost blízko.

Za podjezdem se po pravé straně táhla holá cihlová zeď a po levé drátěný plot, za kterým se terén svažoval k parkovišti zaneřádnému rozbitým sklem. Kus drátěného pletiva byl dole uvolněný, takže se pod ním dalo snadno podlézt na druhou stranu. Heck k němu zamířil, ale vtom spatřil pronásledovaného, jak se šikovně maskovaný černým oblečením krčí pod svahem. Zaregistroval ho až ve chvíli, kdy od hlavně vyšlehl záblesk a drátěné pletivo zasypala sprška broků.

Vrhl se k zemi, odkulil se a přistál v příkopu. Tam zůstal ležet na zádech, oběma rukama svíral pistoli a mířil nad sebe.

Dokud neuslyšel dusot vzdalujících se kroků.

Vyškrábal se na nohy.

Tmavá postava se hnala dole přes parkoviště směrem k betonovému výjezdu na protější straně, který ústil na další sídliště; tohle tvořily řady téměř identických nízkých domů. Heck se protáhl pod plotem a zase se pustil do pronásledování. Klopýtal ze svahu na parkovací plochu a celou dobu se přitom pokoušel prorazit změtí hlasů ve vysílačce.

„Poslouchá mě sakra někdo?“ křičel. „Pokud vás to zajímá, pořád podezřelého pronásleduju, ten pořád pěšky prchá, pořád je ozbrojený a při každé příležitosti střílí. Teď míří na západ na sídliště Hawkwod. Je to zastavěná oblast se spoustou civilistů. Teď jich venku moc nevidím, ale někdo sem rychle dorazte. Přepínám a končím!“

Na konci výjezdu se přehoupl přes zábradlí a hnal se ulicí lemovanou z obou stran vchody do domů a přízemními okny. Sagana pořád viděl v dálce před sebou. Drobná postava se zničehonic otočila, zamířila brokovnicí a od pasu vypálila dvě rány. Heck byl daleko, takže by ho výstřely neměly zabít – zdálo se, že Sagan používá hrubé broky, a ne jednotné střely –, ale přesto se instinktivně vrhl za lavičku. Když zpoza ní vykoukl, měl Sagana pořád na dohled, jenže střílet po něm v obytné zóně by bylo hrubé porušení pravidel. Nejen kvůli případné špatné mušce; odražené střely by mohly přistát kdekoli. A aby toho nebylo málo, všude kolem už se otevíraly dveře a vyhlíželi z nich zvědavci.

Sagan zahrnul doleva do boční uličky. Heck přeskočil lavičku, pustil se za ním a cestou křičel na přihlížející: „Policie! Zamkněte se! Nechoďte k oknům!“

Zahrnul za roh a seběhl po schodech do krytého průchodu. Sagana viděl orámovaného východem na protějším konci. Ten zase dvakrát vypálil. Heck se vrhl ke straně a naboural do shnilé plakátovací stěny a hromady starého plesnivějícího nábytku. Vymotal se z nich a běžel dál; doufal, že toho parchanta konečně dožene. Vynořil se na dalším parkovišti.

Sagan už na něj zase čekal s namířenou brokovnicí.

Heck se přikrčil a hnal se za řadou zaparkovaných aut. Sagan je jedno po druhém ostřeloval, karosérie se deformovaly, bezpečnostní

sklo se tříštilo. Pak se otočil, vyběhl po schodech a zmizel v průchodu mezi holými zdmi. Heck se přehoupl přes nejbližší kapotu a vyrazil po schodech za ním. Průchod byl asi padesát metrů dlouhý a na protější konci Sagan spěšně dobíjel. Než Heck stačil zamířit pistolí a zařvat, ten hajzl už zase dvakrát vystřelil; v úzkém prostoru rány ohlušivě třeskly, div z toho Heckovi nepraskly ušní bubínky. Vrhł se k zemi, ale zvládl v rychlém sledu třikrát vypálit. Sice prchajícího nezasáhl, ale donutil ho stáhnout se mimo dohled.

Sám se taky stáhl z průchodu a zhluboka vdechoval studený vzduch. Odvážil se nakouknout dovnitř. Průchod vypadal prázdně, jenže Sagan možná na druhém konci číhá, a až se Heck ocitne uprostřed, sundá ho jako terč na střelnici. A tak Heck radši seběhl po schodech zpátky dolů a pustil se kolem řady zabeđených obchodů a kolem vysokého činžáku. Doufal, že za ním najde volnou cestu, jenže místo toho narazil na trosky průmyslové budovy.

Zaklel, celý udýchaný vychrlil do vysílačky nové instrukce a znovu se dal do běhu. Na konci tovární zdi přehrazoval cestu drátěný plot a za ním se v hlubokém zářezu táhla další železniční trať. Došlo mu, že je to London Overground neboli londýnská nadzemka, ačkoli se v tomhle místě nacházela dobrých šest metrů pod úrovní okolního terénu. Podíval se doprava. O padesát metrů dál se klenu-la ocelová lávka, nejbližší místo, kde se trať dala přejít. Někdo po ní šel – pomalu, unaveně.

Sagan.

Byl sice špičkový profesionál, ale už na něj pomalu doléhal střední věk. Konečně mu docházela energie.

Heck to vzal úzkým průchodem mezi tovární zdi a plotem. Málem se zamotal do klubka ostnatého drátu a pak se musel prodírat hustým bezlistým křovím plným zachytených papírů a dalšího smetí. Pod nohama mu chrastily plechovky a láhve a dělaly takový rámus, že se postava na lávce zastavila a rozhlédla – a znovu se dala do běhu. Než Heck k lávce dorazil, byl Sagan už zase fuč.

Heck byl taky vyčerpaný, ale vyplahočil se po ocelových schodech nahoru. Pod ním hlučně rachotil vlak, rozhazoval kolem světla a ozářil lávku až k protějšímu konci. Bylo možné, že se Sagan vynoří

a zaútočí, až se Heck ocitne uvězněný na lávce mezi vysokým ocelovým zábradlím. Ale nestalo se. Heck dorazil na konec a v polovině schodů se zastavil a horce vydechoval. Před ním se rozkládalo opuštěné zaneřádané prostranství a na jeho protější straně stálo několik sešlých budov: dílny, kanceláře, garáže. U nich parkovala stará dodávka ford. Sagan už byl skoro tam, běžel svižným tempem, i když utahaně. Od Hecka ho dělilo nejmíň padesát metrů.

Heck zvedl pistoli a zamířil, ale nebyl tak dobrý střelec, aby na tu vzdálenost dokázal cíl zasáhnout. Zvlášť ne večer. Rozběhl se ze schodů a nechtěně přitom na posledním kopl do láhve od piva. Překulila se přes okraj a rozbila se.

Sagan se prudce otočil.

Heck seskočil ze schodů a vrhl se ke straně. Sagan vykročil zpátky k němu a páčil od pasu jako westernový pistolník; pumpoval brokovnicí zas a znova a zasypával ho střelami. Heck na všech čtyřech uhýbal a měnil směr, jenže se mohl krýt leda tak za poházenými odpadky a plevellem.

A vtom do dění zasáhl někdo další.

„Zahod' to!“ vykřikl rázný ženský hlas. „Okamžitě to zahod', nebo tě odprásknu, ty hajzle, přísahám!“

Heck zvedl pohled a uviděl, že se zpoza dodávky vynořila nevyšoká, hezky tvarovaná ženská postava v džínách, teniskách a bundě, s policejní čepicí na hlavě. Oběma rukama svírala glock a mířila jím Johnu Saganovi na týl. Ten ztuhl s pravou rukou na brokovnici a levou spuštěnou u boku.

„Myslím to vážně, ty čuráku!“ křikla policistka s výrazným severoanglickým přízvukem. „Hod' tu zbraň na zem, nebo skončíš na zemi sám!“

Heck se vydrápal na nohy a neubráníl se úsměvu. Byla to Shawna McCluskeyová.

Takže někdo to jeho naléhavé volání do vysílačky přece jen zachytil. Mělo ho napadnout, že jestli mu někdo přispěchá na pomoc, bude to jeho stará kamarádka Shawna, která s ním před lety začínala jako řadová policistka v Manchesteru.

Sagan stál strnule jako socha. Takhle na dálku nebylo poznat, jak se tváří. Od skel brýlí se mu odráželo žluté světlo pouličních lamp

a dodávalo mu nelidské vzezření. Rozevřel pravou ruku a pustil brokovnici na zem.

„Drž ty pracky tak, abych na ně viděla!“ křikla Shawna a zezadu k němu vykročila. „Jsi v pohodě, Hecku?“

„Nikdy mi nebylo líp,“ zavolal a oprášil se.

„Kopni tu zbraň dozadu ke mně,“ poručila Saganovi. „Patou, neotáčej se. A pořád drž ruce, kde je vidím. Jestli ti to ještě nedošlo, ty sráči, tak tě zatýkám!“

Sagan poslechl a brokovnice proletěla po zemi kolem ní a zajela pod dodávku. Heck si ho konečně mohl pořádně prohlédnout: černý kabát, černý svetr s rolákem, černé kožené rukavice, černé kalhoty a boty, bledý obličej, řídnoucí vlasy, brýle ve zlatých obroučkách. Ve tváři měl naprosto nečitelný výraz, připomínala upocenou voskovou masku.

„Detektiv konstábl McCluskeyová na parkovišti u Camberwell Grove,“ ohlásila Shawna do vysílačky. „Mám tu jednoho zatčeného. Opakuji: jednoho zatčeného.“

Až teď, když se trochu pootočila, postřehl Heck možné nebezpečí.

Mířila přímo na Sagana, jenže z boku, takže měla cíl užší, a Saganova levá ruka se náhle ocitla pouhé centimetry od ústí hlavně její pistole. A právě tou rukou zaútočil; odrazil pistoli stranou, zároveň se otočil a druhou rukou – kterou teď měl zařatou v pěst a blýskala se mu, jako by měl ocelovou rukavici – udeřil Shawnu do obličeje. Heckovi s hrůzou došlo, že na ní má nasazený boxer.

Shawně odletěla hlava dozadu. Vzápětí se sesula na zem jako loutka s přestřiženými vodicími šňůrami.

„Shawno!“ zařval Heck.

Ale pořád mu k nim chybělo přes třicet metrů. Zvedl pistoli, ale zase zaváhal – Sagan podřepl vedle policistky, takže hrozilo, že by zasáhl i ji. Běžel dál a Sagan zatím srazil Shawně čepici a ještě několikrát ji okovanou pěstí udeřil do obličeje a do hlavy. Pak popadl její glock, vpálil jí ránu do hrudi, vymrštil se na nohy a rozběhl se k zaparkované dodávce.

Heck se zastavil a vystřelil. Přední boční okno dodávky se roztříštilo. Sagan auto obíhal a páčil přitom přes rameno. Měl pozoruhodně

přesnou mušku, devítimilimetrové kulky se odrážely od země těsně před Heckem. Heck opětoval střelbu, jenže Sagan už byl krytý vozem. Bouchly zavírané dveře budovy. Heck pokračoval dál, ale opatrně. Pronásledovaný je teď uvnitř a tam se může nacházet spousta chráněných míst, odkud může pálit.

„Konstábl McCluskeyová utrpěla zranění hlavy a možná i střelnou ránu,“ křikl Heck do vysílačky. Klekl si k Shawně, ale přitom kontroloval pohledem špinavá okna nad sebou.

Shawna ležela ochable na zemi, částečně krytá dodávkou. Heck jí roztrhl bundu a vydechl úlevou, když viděl, že se kulka rozplácla o kevlarovou vestu a neprošla skrz. Z obličeje ale měla Shawna krvavou kaši, vlasy měla krví celé spleené. Nahmatal krkavici. I krk měla zakrvácený, ale aspoň cítil tep.

Uvnitř budovy se rozburácel motor. Heckovi vyrazil na čele nový pot.

Vyskočil na nohy a vtom se asi dvacet metrů nalevo rozletěla ve spršce třísek a rezivých pantů vrata garáže a vyřítilo se z nich silné SUV. Heck ustoupil od Shawny, aby měl čistou palebnou linii. Ale Sagan už otevřeným oknem spolujezdce střelil hlava nehlava, úplně naslepo. Heck vypálil jednu ránu a uskočil do krytu. Mířil na přední pneumatiku vozu, ale o pár centimetrů minul. Aspoň si stačil vůz jakžtakž prohlédnout. Byl to tmavomodrý Jeep Cherokee s masivním předním rámem; jelikož neměl rozsvícená světla, poznávací značka se přečíst nedala. Táhl za sebou nablýskaný bílý přívěs; ten se v zatáčce nebezpečně naklonil, ale hned se zase srovnal a auto rychle mizelo ve tmě. Heck za ním chvíli běžel, dokonce po něm ještě jednou vypálil a zasáhl přívěs do zadních dveří, ale nezdálo se, že by napáchal nějakou škodu – vozidlo bylo zřejmě obrněné. A pak už byl prchající tentam, zmizel za rohem skladiště a řev motoru se rychle vytrácel.

Heck okamžitě začal chrlit do vysílačky informace a přitom spěchal zpátky k Shawně. Ležela stejně nehybně jako předtím a krev se jí ve vlasech srážela.

Když jí tentokrát sáhl na krční tepnu, už pulz nenahmatal.

3. KAPITOLA

Calum s Deanem kráčeli po King's Parade, jako by jim patřila, což byla do určité míry pravda. Ve dveřích početných barů a nočních klubů sice stáli vyhazovači, nevrlí hrubiáni ve formálních oblecích, s děravými úsměvy a zpřelámanými nosy, ale pokud by si Calum a Dean chtěli do nějakého podniku zajít, málokde by jim vstup odepřeli. I lidé, kteří s nimi zatím neměli co do činění, většinou znali jejich pověst a věděli, že v Bradburnu i tak člověk snadno přijde k úrazu, takže nemá cenu ještě si koledovat.

Za normálních okolností by někdo oblečený jako Calum a Dean nemohl doufat, že ho pustí do jakéhokoli klubu, který si aspoň trochu zakládá na své reputaci.

Calum byl zavalitý – víc, než je u člověka něco málo přes dvacet zdravý – a měl na sobě jenom šedivě pracovní kalhoty a šedo-oranžové tenisky Nike. Otrhaný růžový svetr už si svlékl a měl ho přehozený přes ramena, takže bylo vidět ochablé bledé faldy, hlavně na břiše, nemluvě o přemíře nevkusného tetování. Bůhví, jestli mu byla takhle večer zima. Při tom, kolik mu v těle kolovalo alkoholu a drog, nejspíš chlad vůbec nevnímal, ale kdybyste k němu navzdory tělesnému oděru přistoupili blíž, všimli byste si, že drobné různé bradavky na jeho povislých prsou stojí v pozoru.

Ani Dean se nehodil do gala. K teniskám Nike v kombinaci modré a krvavě rudé si vzal smaragdově zelené tepláky s bílými pruhy na bocích a pokecaný síťovinový nátlčník, kolem krku mu visely tlusté zlaté řetězy. Na nápadné šperky si potrpěl, i když to působilo vulgárně a lacině; prsty měl obsypané obřími zlatými prsteny a v uších diamantové pecky.

Ironické bylo, že navzdory tomu všemu nepůsobil ani jeden z nich bůhvíjak výhrůžně.

Calum měl odulé rozbředlé rysy s malým nosem, drobnými ústy a knoflíkovými očkami plyšového medvídky. Nebýt zrzavých vlasů ostříhaných málem dohola a nejrůznějších šrámů a jizev, dalo by se o něm skoro říct, že působí změkčile. Dean byl na rozdíl od něj hubený a trochu připomínal lasičku. Blížší pohled odhalil, že je spíš šlachovitý než kostnatý; rozhodně nebyl žádný slaboch. Měl mastnou blondatou kštici, uši jako ucha od džbánů a zjizvenou tvář se zvláště nepravidelnými rysy a ústy zkřivenými v permanentním vlčím šklebu. Dean nevypadal změkčile – spíš podivně.

Bok po boku si vykračovali mezi flamendry sobotní noci, kterých byly plné chodníky – dívkami v minisukních a lodičkách na vysokém podpatku, chlapci a muži v džínách a polokošilích –, a pokud jim dotyční neuvolnili průchod, uvolnili si ho sami. Zatím do druhých jenom vráželi a odstrkovali je, ale koneckonců bylo ještě brzo, ani ne půlnoc.

Situace se vyostřila až ve sklepním baru pojmenovaném Štabajzna Lucka, předlidněném upoceném prostoru, který protínaly záblesky zlatých a karmínových světél. Oba si dali několik piv a pak Calum dospěl k závěru, že mu kluk usazený vedle něj moc často vráží do ruky. Muchloval se s pěkně tvarovanou platinovou blondýnou na nejvyšších podpatcích a v nejmenších a nejtěsnějších šatech, jaké kdy Calum s Deanem viděli, ale stejně ho to neuchránilo před ranou pěstí do tváře, a že to byla pořádná řafka.

Dean se rozřehtal; přísahal by, že než blondýna ucukla hlavou dozadu, vletěla jí do pusy klukova krev a zuby.

I do klubu pojmenovaného Zapadák je personál beze slova pustil. Protlačili se davem k baru. Tam jeden staroch v květované košili a kožené vestě, s šedivými kudrnami a obří náušnicí, která vypadala

u strejce v jeho věku směšně, zahulákal objednávku hlasitěji než Dean. A tak ho Callum chňapl za límec a uštědřil mu hlavičku, až mu přerazil kořen nosu. Strejcovi kamarádi, taky šediví a s brunátnými tvářemi, se k nim útočně hrnuli, a tak Dean jednomu rozbil sklenici o ksicht.

Začaly lítat pěsti a vypadalo to, že se incident zvrhne ve starou dobrou hospodskou rvačku, ale s tím už neměli Calum a Dean nic společného – v Bradburnu bylo po nocích normální, že když se něco strhlo, hned padaly rány. Bylo fuk, z jakého důvodu.

K další potyčce, jestli se to tak dá nazvat, došlo na rohu Westgate Street a Audley Way. Bylo tam stanoviště taxíků. Zatím skoro zelo prázdnou, protože většina lidí flámovala až do časného rána, ale jeden mladík už stačil přebrat a teď se opíral o tyč dopravní značky a vydatně a hlasitě zvracel.

Calum a Dean zrovna procházeli kolem. Sice od něj byli celkem daleko, ale Dean přesto dospěl k závěru, že mu zvratky pocákaly tepláky, beztak špinavé a polité pivem. A tak se do něj společnými silami pustili, Dean mu širokým rozmachem ubalil jednu do brady, a když se mladík sesul na chodník, Calum mu nakopl hlavu jako fotbalový míč.

„Jóóó, brácho, gól!“ zahýkal Dean. „*Do prdele, to byl špicovej gól!*“

Calum s Deanem tohle všechno dělali, protože prostě mohli.

Neměli k tomu žádný jiný důvod. Nezískávali tím nic, snad jen umocňovali svou nechvalnou proslulost.

Ale ani na té jim nesešlo. Byla to pro ně zkratka osobní záležitost. Šlo jim o to být sami sebou – *přesně* sami sebou. Projevovat se přesně tak, jak chtějí, aniž by jim v tom kdokoli bránil.

Ale i oni nakonec museli přibrzdit. Vždyť nasávali od oběda a byli i na své poměry zpití pod obraz.

Opustili říši klubů a vřava sobotní noci za nimi pomalu utichala, rozeřvaná muzika slábla, až z ní zbylo jen tlumené vzdálené dunění.

Na hřbitově farního kostela se zastavili.

Ve dne ho obklopoval ruch obchodů a kanceláří, ale momentálně kolem vládlo ticho a mihotavé světlo pouliční lampy přízračně

zalévalo náhrobky, kdysi plné epitafů, teď zašlé věkem a skoro nečitelné. Poklidné scénérii dominoval bradburnský farní kostel, ze kterého trčely spousty chrličů. Napravo od něj se táhla pasáž s kanceláři účetních, burzovních makléřů a advokátů, ale vstup do ní zastírala noční mlha.

Při tom pohledu si oba naráz uvědomili, že se do nich dává zima. Calum se bezmyšlenkovitě podrbl na tučných faldech a natáhl si svetr. Sedli si na schody válečného památníku uprostřed hřbitova a Calum si olizoval čerstvé odřeny na kloubech. Netrvalo dlouho a Deanovi se z našpulených rtů ulepených slinami vydralo tiché pochрупování. Opíral se o seznam jmen hrdinů úhledně vyrytý do mosaurých tabulek kolem dokola obelisku a nevnímal okolní svět.

„Do hajzlu, Deane!“ šfouchl do něj Calum loktem. „Naval cígo!“ Dean něco zamumlal a plácl se do kapsy na pravém boku.

Calum do ní hrábl a našel poslední pomačkaný joint. Byl už zpola vykouřený a ohnutý do pravého úhlu. Narovnal ho, strčil si ho mezi rty a zalovil v kamarádově kapse hlouběji. Musel se prohrabat všemožným zmuchlaným ulepeným svinstvem, než konečně nahmatl zapalovač.

A teprve v tu chvíli postřehl, že nad ním někdo stojí.

Vzhlédl, zamžoural a pokoušel se v noční tmě něco rozeznat. Příchozí odclonil světlo lampy a vrhal na něj tmavý stín. Ale přece z něj bylo vidět víc než jen siluetu. Calum rozeznal tmavé oblečení a fádni obrylenou tvář a měl dojem, že toho člověka už předtím zahlédl v několika barech.

„Dobrý večer,“ pozdravil příchozí.

„Kdo sakra jseš?“ zavrčel Calum. „Zasranej Clark Kent?“

„Mám vzkaz pro vašeho šéfa.“

„Kdo jseš, do prdele?“

„Tady máte moji vizitku.“ Muž si sáhl rukou v černé rukavici do kapsy svrchníku, ale místo vizitky z ní vytáhl zmačkaný hadr, sehnul se a přimáčkl ho Calumovi na obličej. Zároveň ho druhou rukou chytil vzadu za hlavu, aby mu neponechal sebemenší manévrovací prostor.

Calum se pokoušel vzpouzet, ale zbytky sil i vědomí ho kvapem opouštěly.

„Nedýchej moc zhluboka,“ řekl muž a položil ho na zem. „Potřebuju, aby ses brzo zase probрал. A ty...“ Otočil se k Deanovi, který se zřejmě jen zásluhou základních instinktů probouzel, a sáhl po čemsi opřeném o schody. Byla to polovina kulečnickového tága, která měla úhledně upilovaný tenčí konec. „Ty si ještě chvíli zdřímni.“

Jednou rukou se tágem rozmáchl. Zasáhlo Deana do spánku a napůl ho omráčilo, ale ne úplně.

Dean se svezl na všechny čtyři a lapał po dechu. Pravý spánek jako by mu zhoubovatěl a crčela mu z něj krev.

„Ty, ty sráči...,“ vykoktal. „Ty sráči...“

„Máš tvrdou lebku, co? To se dalo čekat.“

Muž se rozmáchl obouruč a opsal tágem oblouk jako při úderu golfovou holí. *BUM!*

Dean se převalil na záda; v hlavě jako by mu zvonily zvony, ruce mu visely podél boků jako ploutve. Zůstal v té poloze bezmocně ležet a muž ho ještě několikrát nakopl do tváře. Ale Dean přesto pořád zůstával při vědomí – opilostí nejspíš otupěl vůči bolesti.

„Ty ne... ne...,“ zalykal se vlastní krví.

„Máš nadprůměrnou výdrž, to teda jo.“ Zdálo se, že to na muže udělalo dojem. „No dobře...“

Zase zmačkal hadr, který předtím použil na Caluma, vyndal z kapsy kabátu malou lahvičku, odšrouboval víčko a trochu ji k hadru naklonil.

„... ne-nevíš... kdo... jsme my dva?“

„Jasně že vím.“ Neznámý k němu podřepl. „Proto tady jsem.“

Přitiskl mu páchnoucí hadr nasáklý nějakou chemikálií ke zloženému nosu a zhmožděným ústům a držel ho tam, jak dlouho bylo potřeba.

4. KAPITOLA

Heck smykem zastavil na parkovišti za řadou brixtonských obchodů, až pneumatiky zakvílely a z okolních střech se poplašeně vzneslo několik vychrtlých holubů. Vyskočil ze stříbrného Renaultu Megane a vyběhl po venkovních schodech na betonovou pavlač, odkud se vstupovalo do řady ohavných laciných bytů v horním patře. Zabušil na dveře čísla 3.

Trvalo půl minuty, než se zevnitř tlumeně ozval nevýrazný hlas. „Ano? Kdo je tam?“

„Detektiv seržant Heckenburg. Otevři.“

„Ehm... co si... ehm, co si přejete?“

„Mám to tady nahlas vyřvávat? Klidně to udělám.“

„No... počkejte moment.“

„Nepočkám,“ zavrčel Heck. „Otevři ty podělaný dveře, nebo je vykopnu.“

Zachrastil odjišťovaný řetízek a dveře se otevřely. Stál za nimi Tyler, mladší bratr Penny Flintové. Byl vyzáblý a bledý, s obličejem samý uher, hlavně kolem úst. Rozcuchané vlasy měl obarvené na oranžovo a ze zaníceného ušního lalůčku mu visela náušnice. Na sobě měl pyžamové kalhoty, bačkory imitující dinosaurí pařáty a potrhaný fotbalový dres, který mu byl třikrát větší.

„Myslel jsem si, že to budete vy,“ řekl mdlle.

„Aby ne.“ Heck se kolem něj protlačil dovnitř. „Nikdo jiný neví, kde ji hledat. *Zatím.*“

V bytě vládla barevná kombinace šedá, šedá a šedá, tu a tam s náznakem limetkově zelené, která stářím vybledla skoro došeda. Bylo tu neútluno a chlívek – holé, nejspíš provlhlé stěny, chatrný chaoticky rozmístěný nábytek, na stolku špinavé nádoby a prázdné láhve od piva. Na dubnové ráno bylo chladno, takže elektrický krb sálal naplno. Uvnitř bylo přetopeno, ale Penny Flintové to očividně vyhovovalo. Hrbila se v křesle, kouřila cigaretu bez filtru a byla plně pohroužená do ranního televizního vysílání, kde si Jeremy Kyle zrovna bral na paškál lidi jako ona. Měla na sobě tenký župan, dlouhé hnědé vlasy jí zplihle visely. Popelník na opěrce křesla přetékal nedopalky.

V rohu si v přenosné korbě ke kočárku hověl její šestiměsíční syn Alfie oblečený v dupačkách se zajíčky a něco si pro sebe žvatlal. Představoval v pokoji jediný ostrůvek barvy – tedy s výjimkou Tylerových křiklavě obarvených vlasů. Když se Tyler ujistil, že venku Hecka nikdo nesleduje, přibouchl a zamkl dveře a teď okouněl opodál.

„Nekoukej tak na mě, Hecku,“ řekla Penny, aniž se po něm ohlédla. „Znervózňuješ mě.“

„Že tě znervózňuju?“ opáčil Heck. „Máš štěstí, že tě za gumu kalhotek nevěču na nejbližší policejní stanici.“

Otočila k němu tvář, která kdysi bývala hezká, ale teď vypadala ztrhaně.

„Žádný kalhotky na sobě nemám, Hecku. Nemůžu je nosit, hrozně to bolí. Možná jsem se nevyjádřila dost jasně, když jsme spolu naposled mluvili.“

Byla oblečená dost spoře; župan jí končil nad koleny. Nehty na rukou i na nohou měla jako obvykle nalakované neónově zelenou a na levém kotníku se jí dokonce třpytil zlatý řetízek. Její zranění nebyla na pohled patrná, ale Heck viděl snímky pořízené v nemocnici, které nevynechaly žádný anatomický detail. A pokud by snad přesto pochyboval, kovové berle opřené o křeslo naznačovaly, že jí pořád dělá potíže i běžná chůze. Litoval ji, ne že ne. Jenže některé věci se prostě odpustit nedají.

„Uvědomuješ si, co jsi provedla?“ zeptal se jí tiše.